

FAŞİST DEVLETİN “HAYAT KURTARMA OPERASYONU”

ADI ALTINDA CEZAEVLERİNDEKİ TUTUKLULARA SALDIRISINDA

31 ÖLÜ, ÇOĞU AĞIR YÜZLERCE YARALI VAR!

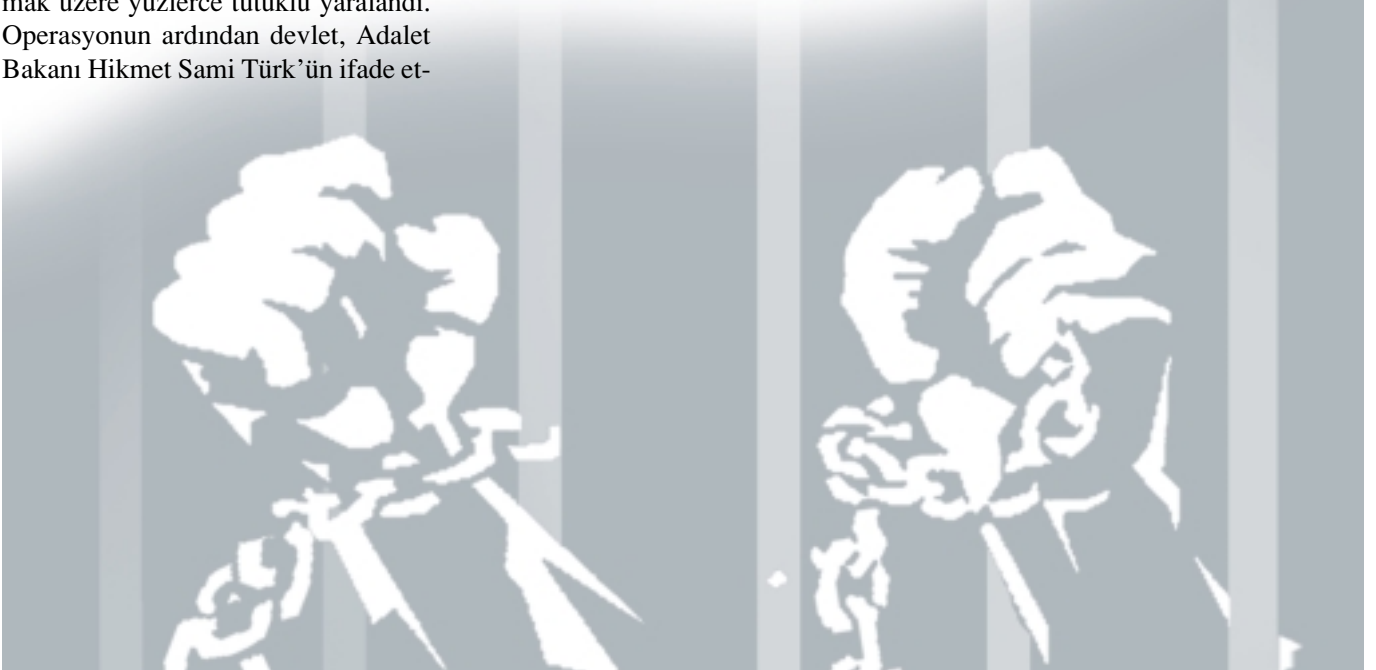
Faşist devletten katliamın hesabını devrimle soracağız!

19 Aralık 2000 tarihinde sabah saat 05.00’te Türkiye’nin 20 değişik cezaevinde faşist devletin kolluk güçleri bir operasyonla açlık grevi ve ölüm orucundaki devrimci tutuklu ve hükümlülere saldırdı. İşçileri, Adalet ve Sağlık Bakanlıklarınca ortak planlanan saldırıda devlet, devrimci tutuklu ve hükümlülere yönelik silah, gözyaşartıcı bomba ve diğer ateşli silahlar kullandı. Bu saldırılar sonucunda otuzun üzerinde devrimci tutuklu katledildi, çoğu ağır olmak üzere yüzlerce tutuklu yaralandı. Operasyonun ardından devlet, Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk’ün ifade et-

tiği şekliyle “F-tipi cezaevlerine yasal düzenlemeler ve gerekli iyileştirmeler yapılmadan geçilmeyecek” sözüne rağmen devrimci tutuklu ve hükümlüleri F tipi cezaevlerine koydu.

Katil Ecevit operasyon sonrası yaptığı açıklamada, “teröristleri kendi terörizmlerinden kurtarmayı” hedeflediklerini söylüyordu. Gerçekte ortada bir terör varsa bu devletin onlarla devrimcinin katledilmesine yolaçan terördür. Yine Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, yaptığı açıklamada operas-

yonun “İnsan Hayatını Kurtarma Operasyonu” olduğunu söylüyordu. Gerçekte bu operasyon “insan hayatını kurtarma operasyonu” değil, devrimci tutsakları ve hükümlülere imha operasyonudur. Faşist Türk devleti, katliamcı geleneğine bir halka daha eklemiş ve yeni bir katliam gerçekleştirmiştir. Bu katliamın da hesabı devrimle sorulacaktır.

DİRENİŞİN ÖNCESİ: F-TİPİ CEZAEVLERİNDE TECRİDE HAYIR!

Türkiye Cumhuriyeti tarihi, içerde; yani cezaevlerinde veya dışarda katliamların tarihidir. Ermeni katliamının sorumlusu olan bir imparatorluğun devamı olarak kurulan TC, katliamcı geleneği sürdürmüş, Kürtler başta olmak üzere, toplumun çeşitli kesimleri üzerinde yoğun baskı ve katliamlar uygulamış, deyim yerindeyse bir katliam zinciri oluşturmuştur. Ağrı, Zilan, Dersim, Çorum, Maraş, Sivas vb. vb. bu zincirin “dışardaki” halkalarıdır.

TC, özellikle 12 Eylül 1980 askeri faşist diktatörlük sonrasında, “içerde” yani tutsak bulunan devrimci tutuklu ve hükümlüler üzerinde yoğun bir baskı uygulamış, onlarca devrimciyi, Kürt yurtseverini katletmiştir. Diyarbakır, Buca, Metris, Ulucanlar... “içerdeki” devlet saldırılarının kimi örnekleri ve katliam zincirinin zindan halkalarıdır.

Devletin, “içerdeki” devrimci tutuklu ve hükümlülere yönelik saldırılarının temelinde yatan şeylerden birisi onların tam teslim alınması, devrimci kimliğinden soyutlanması ve sistemin uysal bireyleri haline getirilmesi; bunlar mümkün olmuysa tecrit ve imha edilmesidir. Özellikle 12 Eylül sonrası yapılan tüm dayatma ve saldırıların temelinde toplumun siyasi olarak en ileri kesimi olan devrimci tutsakların “devrimcilikten” vazgeçmesi; cezaevlerindeki devrimci tutsakların “tam teslim” alınması suretiyle dışardaki devrimci hareketin çok daha büyük ölçüde tahrip edilmesi; kitlelere gözdağı verilmesi ve en ufak bir muhalefetin bile zor ve imha yoluyla engelleneceği mesajı... vs. vs. vardı.

“Devrimci tutsakları tam teslim almak” için çok çeşitli yöntemler denendi hakim sınıflar... Onların tüm bu çabalarına karşı ise devrimciler direnme yolunu seçtiler. Cezaevlerinde çok çeşitli biçimlerde yaşanan direnişler karşısında hakim sınıflar istediklerine bir türlü kavuşamıyorlardı; ne devrimciler devrimcilikten vazgeçiyorlardı ne de içerdeki devrimciler üzerinden dışardaki devrimci hareketi sindirebiliyorlardı...

Hakim sınıflar, cezaevleri sorununu

**Haykırıyordu bir kadın devrimci tutsak:
“Bizi diri diri yaktılar!”**

hücre tipi cezaevleriyle çözmeye yöneltiler. Özellikle son on yılda bu yönlü bir dizi proje üretildi. Sonuçta Terörle Mücadele Yasası denilen bir yasa hazırlandı. Devrimci hareketi devlet terörüyle boğmanın, devrimcileri imha etmenin, devrimci halk hareketine kapsamlı saldırılar düzenlemenin vb. vb. yasal altyapısını oluşturan bu yasayla devrimcilerin cezaevlerinde “hücrelere” konmasına da olanak tanınıyordu. Cezaevlerinde yaşamın hücreleştirilmesi saldırısı ile devlet devrimci tutuklu ve hükümlülere yalnızlaştırmayı, devrimci tutuklu ve hükümlülerin devletin saldırılarına karşı birlikte hareket etmelerini engellemeyi, onları hücrelerde psikolojik yıldıрма hareketiyle tam teslim almayı planlıyordu.

Terörle Mücadele Yasası yanında Adalet, İçişleri ve Sağlık Bakanlıkları “Üçlü Protokol” adı altında devrimci tutsaklara yönelik saldırıyı ‘kolektif’ hale getiriyor, çok yönlü ve güçlü bir şekilde saldırıyorlardı.

F-tipi cezaevlerine geçiş yönünde çalışmalar “yeni” değildi. 1996 yılında da Eskişehir tabutluğu olarak adlandırılan hücre tipi cezaevleri dayatılmış, devrimci tutsaklar bu saldırıya açlık grevi ve ölüm orucu ile yanıt vermiş, sonuçta 12 devrimcinin ölüm orucunda hayatını kaybetmesinden sonra devlet geri adım atarak bu tabutluğu kapatmıştı.

Devletin, hücre tipi cezaevleri inşasına başladığı, bu zindanların önce Mayıs 2000 tarihinde “hizmete gireceği”; daha sonra bu geçişin sonbahara

ertelendiği vs. ifade edildi. Bu arada bir yandan yeni cezaevlerinin inşasına devam ediyorlar; diğer yandan ise, bir dönem kullandıkları; daha sonra cezaevlerine koydukları çeteler üzerinden kamuoyu yaratmaya çalışıyorlardı... Devletin cezaevlerine egemen olmadığı, bu alanlarda “çetelerin hakimiyetini sürdürdüğü”, “devletin devletliğini göstermesi gerektiği”, bu yapılmadığı koşullarda “sonu kanlı biten olayların ve isyanların çıkmasının mümkün olduğu” vs. vs. yalanları ile devlet, kamuoyunu yeni saldırılar için hazırlamaya çalıştı.

Devrimciler bir devlet saldırısının er ya da geç geleceğini biliyorlardı. Devletin bu saldırısına karşı direniş örgütlenmeliydi. Örgütlendi de...

VE DİRENİŞ: SÜRESİZ AÇLIK GREVİ VE ÖLÜM ORUCU...

Devletin F tipine geçişin zamanı konusunda net bir tavır takınmaması, ama sürekli cezaevlerindeki durumu ileri sürerek “F tipi cezaevlerine geçileceğinin” ve “F tipinden geriye dönüşün olmayacağını” vurgulanması karşısında devrimci örgütlerden DHKP-C, TKP (ML) ve TKİP davalarından devrimci tutsaklar, yaklaşmakta olan saldırıyı durdurmak için 20 Ekim 2000 tarihinden itibaren süresiz açlık grevine başladılar. Süresiz açlık grevindeki devrimci tutukluların talepleri şunlardı:

“TALEPLERİMİZ:

1– Bugüne kadar yapımı süren F Tipi hücre hapisaneleri kapatılmalıdır.

2– 3713 Sayılı Anti-Terör Yasası bütün sonuçlarıyla birlikte kaldırılmalıdır.

3– Adalet, İçişleri ve Sağlık bakanlıklarının ortak imzalarından oluşan “Üçlü Protokol” iptal edilmelidir.

4– Devlet Güvenlik Mahkemeleri ile verdiği cezalar bütün sonuçlarıyla kaldırılmalıdır.

5– Hapishaneler, belli periyotlarla tutuklular, Tutuklu ve Hükümlü Aileleri ile insan hakları ihlalleri ile ilgili demokratik kitle örgütlerinin atayacağı temsilciler ile Tüm Yargı-Sen’in atayacağı temsilcilerden oluşan bir heyet tarafından denetlenmelidir. Bu denetim keyfiyete bırakılmamalı, yasal güvence altına alınmalıdır.

6– 21 Eylül 1995 tarihinde Buca, 4 Ocak 1996 tarihinde Ümraniye, 24 Eylül 1996 tarihinde Diyarbakır, 26 Eylül 1999 tarihinde Ulucanlar, 5 Temmuz 2000 tarihinde Burdur hapisanelerinde onlarca arkadaşımızın katledilmesinden ve yaralanmasından sorumlu olanlar, kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp cezalandırılmalıdır.

7– Çeşitli hastalıkları sabit olan, 1996 Ölüm Orucu sonrası rahatsızlıkları süren, çeşitli operasyonlarda yaralanan ve tedavileri yapılmayan arkadaşlarımız derhal salıverilmelidir.

8– Değişik tarihlerde ve yerlerde gözaltındayken bizlere işkence yapanlar açığa çıkarılmalı, kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp cezalandırılmalıdır.

9– Halkların demokrasi ve özgürlük mücadelesi önündeki tüm anti-demokratik yasalar iptal edilmeli, Kürtler ve diğer azınlıklar üzerindeki baskılara son verilmelidir.”

Devletin hücre tipi cezaevlerinde devrimcileri tecrit etme saldırısı karşısında üç devrimci örgüt, başlattıkları açlık grevini, talepler kabul edilmediği takdirde ölüm orucuna dönüştüreceklerini belirttiler.

Devlet talepleri kabul etmek bir yana, açlık grevinin 20’li ve 30’lu günlerine kadar konuyla ilgili açıklama yapma gereğini bile duymuyor, açlık grevini yok sayma yolunu seçiyordu. Bunun üzerine üç devrimci örgüt, başlattıkları açlık grevini 21 Kasım’da ölüm orucuna çevirdiler.

Devletin devrimci tutuklu ve hü-

kümlülere yönelik F tipi denilen hücre saldırısına karşı DHKP-C, TKP (ML) ve TKİP tarafından 20 Ekim 2000 tarihinde başlatılan, daha sonra cezaevlerindeki başka devrimci grup ve kişilerin de desteği ile güçlenen açlık grevleri, 300’e yakın devrimci tutuklu ve hükümlü tarafından ölüm orucuna dönüştürülmüştü. Faşist devletin yetkilileri açlık grevi eylemi bir dizi devrimci açısından ölüm sınırına gelip dayandığında ve kamuoyunda da “ölümler olmasın”, “F tipinden vazgeçilsin” talepleri sınırlı da olsa bir yaygınlık kazandığında, ölüm orucuna ve onun taleplerine ilgi ve destek artmaya başladığında, önce sessizlikle boğmak istediği açlık grevleri ve onun talepleri konusunda tavır takınmak zorunda kaldı. Faşist devlet bir yandan katliam hazırlarken, diğer yandan F tipine karşı oluşan kamuoyunu daraltmak, etkisini kırmak amacıyla, “uzlaşma” görüşmeleri yapıyormuş pozlarına girdi. Önce aydınların başlattığı, daha sonra Meclis İnsan Hakları Komisyonu’nun sürdürdüğü uzlaşmaya devlet yanaşmadı; tutsakların hücre tipi cezaevlerinden vazgeçmesi talebi devlet tarafından reddedildi.

Faşist Başbakan Bülent Ecevit, yeni cezaevlerinin hücre olmadığını yineleyerek gerçekleri gizliyor ve kamuoyunu yanıltıyor; F-Tipi cezaevlerinden vazgeçilmesinin mümkün olmadığını söylüyordu. Adalet Bakanı “F-Tipi cezaevlerinden vazgeçilmeyeceğini” her fırsatta yineliyor, bu tür cezaevlerine “neye mal olursa olsun” mutlaka geçileceğini söylüyordu. Faşist devletin kimi milletvekilleri, açlık grevi ve ölüm orucundaki devrimci tutsaklar için “Geberirlerse gebersinler!” diyor, devletin devrimcilerin hayatına yaklaşımını bu sözlerle ve çok “açık” bir biçimde ifade ederek devletin katliamcı, faşist yüzünü bir kez daha açığa vuruyordu!

Ölümün kapıya gelip dayandığı ölüm orucunun 55. gününde Meclis İnsan Hakları Komisyonu Üyesi Mehmet Bekâroğlu ve kimi sivil toplum örgütlerinin aracı olması sonrasında Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, yaptığı bir açıklamayla “F tipi cezaevlerine kimi yasal düzenlemeler yapılmadan ve kimi konuyla ilgili kurum ve kuruluşlarla ortak bir çalışma yapıp uzlaşma sağlanmadan geçilmeyeceğini” ifade etmek zorunda kaldı. Bu,

devlet açısından görünürde bir geri adımdı. Kuşkusuz bu açıklamanın ardında başka hesaplar vardı.

Devrimci tutuklular bu tavır karşısında güvence istediler. Çünkü daha önce de –örneğin 1996’da!– devlet “Eskişehir Özel Tıp Cezaevi’nin kapatılacağı” sözünü vermişti!!! Ancak Adalet Bakanlığı böyle bir güvence vermeye yanaşmıyor, tersine oyalamayla insanların ölüme gitmesine seyirci kalır bir pozisyonda duruyordu...

Kendisini uzlaşmacı gösteren şovdan sonra, başta Başbakan Ecevit ile Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk olmak üzere devlet yetkilileri “devlet olarak yapılabilecek olan şeylerin yapıldığını; ölümler olursa bunun sorumlusunun emir vererek insanları ölüme yollayan yasadışı örgütler olduğunu” vb. söylüyor; saldırı için uygun bir ortam hazırlamaya çalışıyorlardı. Bu arada medyaya haber yasağı getiriyor ve hazırlıklar tamamlanıyordu.

Saldırı için kılıflar da hazırlanmıştı: Hiç bir devlet, insanların göz göre göre kendini öldürmesine izin veremezdi! Verebileceği kadar tavizi vermiş olan devlet “maalesef” sonuç alamamıştı ve ölümleri engellemek için “artık müdahaleden başka yapılacak bir şey kalmamıştı!”

Güya ölümleri önlemek istediğini söyleyen devlet, müdahalenin ölümleri önleme değil, ölüm demek olduğunu, devrimcilerin ölümüne direneceğini bile bile saldıracaktı! Bu saldırıyla istenen gerçekte katliam ve imha olduğu için devlet, F tipinden vazgeçme şeklindeki çözüme yanaşmadı! Güya ölümleri önlemek istediğini söyleyen devlet, gerçekte F tipi cezaevinin, devrimcilerin tek başlarına faşist işkencecilere terk edilmesi anlamına geldiğini biliyordu; devrimcilerin F tipine girmemekte kararlı olduğunu biliyordu. Onun derdi, ölümleri önlemek vb. değil, saldırıydı ve F tipine geçiş için ortamı yaratmaktı. Ölüm Orucu’nun 61. gününde saldırı geldi.

CEZAEVLERİNE SALDIRI!

20 Ekim 2000’de DHKP/C, TKP(ML) ve TKİP’den devrimci tutukluların Süresiz Açlık Grevi olarak başlattığı ve 21 Kasım 2000’den sonra da Ölüm Oru-

Devletin “hayat kurtarma operasyonu”... Sonuç: 31 devrimci katledildi!

cu’na dönüştürdükleri eylem 61. gününe girdiğinde, faşist devlet eyleme son vermek için yoğun bir biçimde saldırdı.

Faşist devlet 19 Aralık sabahı saat 05.00’te Kuzey Kürdistan-Türkiye’de ölüm orucu ve destek eylemlerinin sürdüğü 20 cezaevine aynı anda koordineli bir saldırı düzenledi. İçişleri Bakanı’nın dediğine göre 1 yıla yakın zamandır böyle bir operasyona hazırlanan tepeden tırnağa silahlı yüzlerce, binlerce öldürmeye emirli, timleriyle, panzerleriyle, tanklarıyla, helikopterleriyle, iş makinalarıyla... devletin it sürüleri, çıplak bedenlerinden başka silahı olmayan, bir çoğu açlık grevi nedeniyle zayıf düşmüş, bir bölümü ölüm sınırında olan devrimci tutsaklara barbarca saldırdı.

Devrimci tutsaklar, devletin bu teslim alma operasyonuna karşı yiğitçe direndi. Devrimci onuru ayaklar altına aldırmayan tutsakların direnişlerine

karşı daha önce Ulucanlar’da, Burdur’da provası yapılmış olan planlı, programlı katliam gerçekleştirildi. Direnişçilerin olduğu alanlara ağır silahlarla kurşun yağdırıldı. Duvarlar ağır iş araçlarıyla, greyderlerle, vinçlerle yıkıldı. Çatılara indirilen itler, çatıları delip devrimcilere kurşun yağdırdılar; devrimcilerin bulunduğu ve direndiği koğuşlara çeşitli bombalar –gaz bombası, yangın bombası, biber gazı, sinir gazı vs.– attılar. Faşistlerin açtığı ateş sonucu, yangın bombalarıyla vs. çıkan yangınlarda kimi devrimci tutsaklar diri diri yakıldı!

Faşist Türk hakim sınıflarının koluk güçleri bu saldırıda 31 devrimciyi, kurşunlayarak, yakarak, döverek katletti... Çoğu ağır yüzlerce devrimci tutuklu ve hükümlü var.

Yazgülü Güder Öztürk, Fırat Tavuk, Ali Ateş, Aşur Korkmaz, Özlem Ercan, Şefinur Tezgel, Nilüfer Alcan, Gülser Tuzcu, Seyhan Do-

ğan, Mustafa Yılmaz, Cengiz Çalkoparan, Murat Ördekçi, Ahmet İbili, Alp Ata Açıkgöz, Ercan Polat, Umut Gedik, Fidan Kalsen, İlker Babacan, Dursun Önder, Fahri Sarı, Sultan Sarı, Murat Özdemir, A. İhsan Özkan, İrfan Ortakçı, Hasan Güngörmez, Yasemin Cancı, Berrin Bıçkılar, Halil Önder, Erol Poyraz ile isimleri tespit edilemeyen iki devrimci tutsak barbar devletin saldırısı sonucu katledildi.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi devlet görüşmeler sürerken Adalet Bakanı’nın ağzından “F tipine hemen geçilmeyecek” sözünü vermiş, devrimci tutsaklar ise bu sözlere inanmadıklarını, güvence verilmesini istemişlerdi. Süreç, devrimcilerin haklılığını bir kez daha gösterdi: Devlet, kendi Adalet Bakanı’nın ağzından, milyonlara hitap eden kendi televizyonları üzerinden verdiği sözden vazgeçti! Saldırının hemen ertesinde devrimciler

Mehmetçik basın cezaevlerinde devrimciler katledilirken yalanlarıyla iş başındaydı!

yapımı tamamen bitmeyen F tipi cezaevlerine konuldu. Hem de boş cezaevi olmadığı gerekçesiyle!

F tipi cezaevlerine konulan devrimciler ölüm orucunu daha büyük katılımlarla sürdürürken bu cezaevlerinde de devrimci tutuklu ve hükümlülere de devrimci tutuklu ve hükümlülerin tedavileri yapılmamakta, aileleri ve avukatlarıyla görüşmeler engellenmekte, en temel ihtiyaç maddeleri içeri alınmamaktadır. Kamuoyuna “lüks otel” olarak lanse edilen F tipi cezaevlerinde sular akmamakta, ısıtılmamakta; devrimci tutuklu ve hükümlüler tecrit yanında bu olumsuz koşullarda mücadele etmektedirler.

Ölüm orucu yeni katılımlarla sürerken ölüm orucu nedeniyle ölümler de başlamıştır. Her an toplu ölümler beklenmektedir. Ancak devlet, yer yer ölüm orucundaki devrimcilere saldırmakta, onlara zorla tedaviyi kabul ettirmeye çalışmaktadırlar.

DEVLETİN YALAN SİLAHI!

Cezaevlerine yönelik saldırı sırasında faşist devlet, ateşli silahlarla devrimci tutsakları katlederken, yalan silahına da çok sık başvuruyor, halkı bu silahla da vuruyordu!!! Yalanla, düzmece haberlerle, uyduruk mizansenlerle... halkın barbar devletin “haklılığına” inanması isteniyor, çok yoğun bir yalan kampanyası ile gerçekler tersyüz edilerek kitlelerin bilinçleri de saldırıya uğruyordu! Cezaevlerindeki duvarları iş makineleriyle yıkan devlet, insanların bilinçlerini yalan makinesiyle tahrip ediyordu! Bunun birçok örneğini vermek mümkün...

Örneğin; faşist devlet, saldırının ismini “Hayata Dönüş” operasyonu adını vermişti. Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, yaptığı açıklamada operasyonun “İnsan Hayatını Kurtarma Operasyonu”, “Şefkat Operasyonu” olduğunu söylüyordu. Başbakan katil Ecevit, “teröristleri terörden kurtarmayı amaçladıklarını” ileri sürüyordu! Gerçekte bu saldırı ne “insan hayatını kurtarma” operasyonudur, ne “şefkat” operasyonudur! Bu saldırı, devrimci tutsakların ve hükümlülerin imha edilmesi, katledilmesi için düzenlenen ve

devrimcilerin katledildiği bir saldırıdır!!! Şu sahtekarlığa ve pervasızlığa bakın ki; devrimci tutsakların devletin tecrit saldırısına karşı çıkması ve hücreleri reddetmesi, hücre saldırısına direnmesi terörizm olarak görülüp gösterilirken; direnen devrimcilere çeşitli bombalarla, makineli tüfeklerle, iş makineleriyle saldırılması ve onlarca insanın katledilmesi “teröristleri kendi terörizmlerinden kurtarma” olarak adlandırılıyor; devrimcilerin katledilmesinin adı “hayata dönüş” oluyor, devrimcilerin koşullarına bomba yağdırılmasının adı “şefkat” ve “hayat kurtarma” oluyor!

Faşist devletin operasyonun ilk saatlerinden itibaren yoğunlukla yinelediği yalanlardan birisi, “devletin 91 yılından bu yana cezaevlerine giremediği”; bu operasyonla cezaevlerini teröristlerden kurtarmanın amaçlandığı”, operasyon sonrası ise “cezaevlerinin kurtarıldığı” yalanıdır. Sonuçta devlet cezaevlerini “ele geçirerek” büyük bir başarı kazanmıştır! Bu bağlamda faşist devlet yetkililerinin söyledikleri tümüyle yalandır! Bunu açlık grevleri ve ölüm oruçları başlamadan devrimci örgütler sık sık yinelemişlerdir. Gerçekte devlet cezaevlerine hakimdir! Cezaevlerine hakim olamayan devlet Eskişehir’de, Buca’da, Diyarbakır’da, Ulucanlar’da ve daha birçok cezaevlerinde devrimci, demokrat, yurtsever tutuklu ve hükümlülere istediği biçimde ve istediği anda saldırıp onlarca devrimci tutsağı katledebilmiştir!!! Salt bu örnek bile bunların ne tür yalanlarla kitleleri kandırdıklarını göstermeye yeterlidir!

Saldırı sırasında ileri sürülen binbir yalanın içinde öne çıkan yalanlardan birisi de “ölüm orucunun olmadığı” yalanıydı. Faşist devlet, öyle yüzsüz ve pervasız saldırıyordu ki, söyledikleri yalanları yine kendilerinin sözleriyle yalanları açığa çıkıyordu: “Açlık grevini ve ölüm orucunu bitirmek için operasyon düzenlediklerini” ileri sürerler, açlık grevinin olmadığı yalanını ileri sürebiliyorlardı!!! Yine “olmayan” açlık grevinin ve ölüm orucunun –Sağlık Bakanı aynen “Olmayan ölüm orucunun kaçınıcı günü mü olurmuş?!” diyordu!!!– katılımın artarak sürdüğünü Adalet Bakanı saldırı sonrasında kabulleniyordu!

Tüm bu ve benzeri yalanların gös-

terdiği gerçek şudur ki, tam bir çapul devleti olan faşist Türk hakim sınıfların devleti, iktidarlarını da, saldırılarını, katliamlarını da yalanla gizlemek durumundadırlar; yalan faşistlerin kullandığı güçlü silahlardan birisidir! Bu yalanlara karşı gerçekleri anlatmak, faşist devletin gerçek yüzünü kitlelere kavratmak görevi devrimcilerin önündeki temel görevlerden birisidir.

Faşist devlet yalanlarını emrindeki medya üzerinden kitlelere ulaştırmaktadır. Hakim sınıfların medyası kendisine verilen talimatlar doğrultusunda hareket etmekte, sus denildiğinde susmakta, çizmeyi kazara aşanlar hemen anında susturulmaktadır. Bu durum cezaevi operasyonunda çok açık bir biçimde görüldü. Devletin katliamı, yalanları vs. medyanın yardımıyla kitlelere çarpıtılarak verildi. Devletin yakarak katlettiği devrimcilerin “kendilerini yaktığı” söylenerek katliam gizlendi! Dışarıda tepkisini dile getirenler “suç işleyenler” olarak lanse edildi. “Devletin gücü” kitlelere medya tarafından defalarca “hatırlatıldı”, katliama tepkiler gizlendi; dışarıda tepkisini dile getirenler “suçlu” gösterildi vs. vs. Kısaca tüm marifetiyle medya saldırıda önemli görevlerden birisini üzerlendi! Bu görev sürüyor. Medyanın andaki görevi hiçbir haber vermemesi ve ölüm orucu ile açlık grevlerine ilişkin devlet yetkililerinin verdiği bilgi ve demeçler dışında hiçbir haberi yayınlamaması şeklindedir.

BARBARLIK HER YERDE!

Hunhar saldırının hedefi, yalnızca onurumuzu çiğnetmeyeceğiz diyen devrimci tutukluları değil, aynı zamanda onlara destek vermeye çalışan herkesi!

Açlık grevine ve ölüm orucuna katılan devrimci tutsakların yakınlarının tepkileri faşist devletin engellemeleleriyle, terörüyle karşılaştı. İçerde katliam sürerken dışarda katliama karşı tepkilerini dile getiren tutuklu yakınlarına saldırıldı, onlarcası gözaltına alındı, işkenceden geçirildi.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin her yanında bu katliamı protesto için gösteri yapmaya çalışanlar polisin saldırısına uğramış, coplanmış, yumruklanmış, tekmelenmiş, yerlerde sürüklen-

miş, yüzlerce kişi tutuklanmıştı. Kimi parti ve sendikalar ile bazı demokratik kitle örgütleri de saldırılardan payını aldılar. Faşist devletin resmi-sivil itleri açlık grevi ve ölüm orucuna saldırılara tepki gösteren devrimcilere saldırdılar, çeşitli binalara yönelik saldırılar düzenlediler, birçok insanı yaraladılar.

Yine devrimci basın üzerinde yoğun bir baskı ve terör sürmekte, İşçileri Bakanı tarafından hedef gösterilen ilericisi, devrimci basın yayın organlarına yeni saldırılar planlanmaktadır.

Yine F tipi cezaevlerine sevkedilen devrimci tutuklu ve hükümlülere yönelik işkencelerin sürdüğü, açlık grevi ve ölüm orucunu sürdüren tutsaklara yer yer zorla “tedavinin” dayatıldığı da bilinmektedir.

KAZANILAN “ZAFER”: DEVLET “KENDİ CEZAEVLERİNİ ELE GEÇİRDİ” AMA...

Faşist devlet yöneticileri, cezaevlerine yönelik saldırılardan sonra yaptıkları açıklamalarda “cezaevlerinin ele geçirilerek büyük bir zafer kazandığımız”, “on yıldır girilemeyen cezaevlerine girildiğini”, “teröristlerin direnişine rağmen cezaevlerinin terör yuvaları olmaktan çıkarıldığını” propaganda etmekte... Hatta öyle ki, Türkiye'nin 20 cezaevine onbinlerce güçle yapılan ve bedenlerinden ve devrimci onurlarından başka hiçbir silahı olmayan devrimcilere yapılan saldırı “Kıbrıs Barış Harekati”

ile eşdeğer tutulmakta, “böylesi bir adımı “ancak ve ancak Ecevit'in atabileceği” ifade edilmektedir!

Evet ortada bir zafer vardır ama bu zafer devletin operasyonun başında ileri sürdükleri amaçlara uygun olan, “hayat kurtarma” temelinde bir “zafer” değildir... Bir zaferden bahsedilecekse, evet devlet barbarlığını bir kez daha göstermiş, esir olarak elinin altında bulunan devrimci tutsakları katletme “başarısını” göstermiştir; egemenler tarafından kutlanması gereken “zafer” budur! Ve bu “zafer”in “hayat kurtarmayla” ilgisi yoktur.

“Kendi cezaevlerine” saldırarak, devrimci tutsakları öldürme becerisini göstererek “zafer kazanan” devletin muzaffer komutanı katil Ecevit, saldırıyı “teröristleri kendi terörlerinden kurtarma” olarak lanse etmiş, “ölüm oruçlarını sona erdirmeyi hedeflediklerini” söylemişti. Saldırı sonunda “ölüm oruçlarını sona erdireceklerini” düşünen faşist devlet yanıldı! Ölüm orucu ve süresiz açlık grevinde olan devrimciler eylemi bırakmadılar. Eylem yeni katılımlarla daha da büyüyen sürdü, sürüyor! **Faşist devletin saldırısı, devrimci iradeyi kırmaya yetmedi! Devletin saldırıları karşısında devrimciler teslim olmayacaklarını, kurşunlara, bombalara rağmen devrimci onurun ayaklar altına alınmayacağını bir örneğini daha verdiler!**

Evet, faşist devlet, cezaevlerini “ele geçirdi” ama devrimcileri tam teslim alamadı! Devletin “zaferi” gerçekte aczin zaferidir! Devletin devrimcileri

Devlet yakıp yıkabilir, kurşunlayabilir, yakabilir; ama o hiçbir zaman devrimci iradeyi teslim alamaz!

FAŞİST DEVLET ÖLÜM ORUCUNDAKİ DEVRİMCİLERE SALDIRDI... DEVLET TUTSAK DEVRİMCİLERİ KATLEDİYOR!

Susma! “Bana ne” deme! “Ben ne yapabilirim” vs. deme! Sustukça sıra sana da gelecek!

YÜKSELT SESİNİ! HESAP SOR!

F tipi denen, hücre tipi zindanların açılmaması ve bir dizi başka haklı, demokratik taleple 20 Ekim 2000’de DHKP/C, TKİP ve TKP(ML)’den devrimci tutukluların Süresiz Açlık Grevi olarak başlattığı ve 21 Kasım 2000’den sonra da Ölüm Orucu’na dönüştürdükleri eylem 61. gününe girdiğinde, faşist devlet eyleme son vermek için yoğun bir biçimde saldırdı.

19 Aralık sabahı saat 05.00’te Kuzey Kürdistan-Türkiye’de ölüm orucu ve destek eylemlerinin sürdüğü 20 cezaevine faşist devlet güçleri aynı anda koordineli bir saldırı başlattılar.

Panzerleriyle, tanklarıyla, helikopterleriyle, tepeden tırnağa silahlı olarak yüzlerce, binlerce öldürmeye emirli, İçişleri Bakanı’nın dediğine göre 1 yıla yakın zamandır böyle bir operasyona hazırlanan timler, it sürüleri yani, devletin elinde tutsak olan ve silahları çıplak bedenleri olan, bir çoğu açlık grevi nedeniyle zayıf düşmüş, bir bölümü ölüm sınırında olan devrimci tutsaklara hunharca saldırdı.

Devrimci tutsaklar, devletin bu teslim alma operasyonuna karşı yiğitçe direndi. Devrimci onuru ayaklar altına aldırmayan tutsakların direnişlerine karşı daha önce Ulucanlar’da, Burdur’da provası yapılmış olan planlı, programlı katliam gerçekleştirildi. Direnişçilerin olduğu alanlara ağır silahlarla kurşun yağdırıldı. Duvarlar ağır iş araçlarıyla, greyderlerle, vinçlerle yıkıldı. Çatılara indirilen itler, çatıları delip devrimcilere kurşun yağdırdılar; devrimcilerin bulunduğu ve direndiği koğuşlara gaz bombası atıldılar. Faşistlerin açtığı ateş sonucu çıkan yangınlarda kimi devrimci tutsak diri diri yandı!

19 Aralık’ta saat 19.30’da, yani operasyonun başlamasından 14 buçuk saat sonra, Adalet Bakanı tarafından saldırılan 20 cezaevinden 18’inde direnişlerin ezilmiş olduğu; İstanbul-Ümra-

niye ve Çanakkale cezaevinde henüz sürdüğü bildiriliyordu. Ölü ve yaralı sayısı hakkında 15 devrimcinin kendi kendini yakarak öldüğü, “iki güvenlik görevlisi”nin de direnişçiler tarafından öldürüldüğü bilgisi veriliyordu. Yine verilen bilgilere göre, Bartın cezaevinde bulunan devrimci tutuklular Sincan F tipi cezaevine nakledilmişlerdi.

Hunhar saldırının hedefi, yalnızca onurumuzu çiğnetmeyeceğiz diyen devrimci tutukluları değil, aynı zamanda onlara destek vermeye çalışan herkeste! Kuzey Kürdistan-Türkiye’nin her yanında bu katliamı protesto için gösteri yapmaya çalışanlar polisin saldırısına uğramış, coplanmış, yumruklanmış, tekmedenmiş, yerlerde sürüklenmiş, yüzlerce kişi tutuklanmıştı.

Devlet bu hunhar katliam operasyonuna “hayata dönüş” operasyonu adını vermiş! Ne utanmazlık! Faşist devletin başbakanı Ecevit, operasyonu “Teröristleri kendi teröristlerinden koruma ve kurtarma” operasyonu diye adlandırıyor! Ne yüzsüzlük! Adalet(sizlik) Bakanı H. Sami Türk son yıllarda yaşanan bu en açık ve planlı katliamı “Devletin şefkat operasyonu, insan kurtarma operasyonu” olarak adlandırıyor! Ne sahtekârlık! Fakat bu adlandırmalar bu faşist devletin gerçek yüzünü gösteriyor! Bu devlette, devletin elinde tutsak olan bir devrimcinin, “Ben sosyal bir varlığım, tek başına bırakılmayı, tecrit edilmeyi red ediyorum” demesi, terörizm; tecrit hapishanelerine karşı direnmesi; tecrit hapishaneleri açılmasın vb. oldukça basit demokratik bir talep için ölümü göze almak zorunda kalması terörizm; direnen devrimcilerin üzerine bombalarla, kurşunlarla, keççelerle saldırılması “teröristleri kendi teröristlerinden kurtarma” oluyor. Bu devlette devrimcilerin kat-

tam teslim alma, devrimci iradeyi kırma hevesi her zaman kursağında kalacaktır! Devlet yakıp yıkabilir, kurşunlayabilir, yakabilir; katledebilir; ama o hiçbir zaman devrimci iradeyi teslim alamaz! Son saldırının ve devrimci direnişin gösterdiği gerçeklerden birisi budur!

FAŞİZME ÖLÜM, TEK YOL DEVRİM!

Yukarıda da çeşitli noktalarda açıkladığımız üzere köhnemiş faşist Türk devleti bu saldırısını-

la bir kez daha katliamcı yüzünü göstermiştir. Faşist Türk devletinin eli bir kez daha devrimci kanıyla yıkanmıştır.

Faşist Türk devletinin cezaevi saldırısı salt devrimci tutsaklara yapılan bir saldırı değildir. Faşist devletin saldırısı çok daha kapsamlıdır. Onun saldırısı devrimci tutsaklar şahsında, devrimci tutsakların haklarını savunduğu, bu uğurda zindanlara düştüğü işçilere ve emekçilere yönelen bir saldırıdır. Bu saldırı, Kuzey Kürdistan-Türkiye’de demokrasiden, eşitlikten, barış ve kardeşlikten, emekten yana olan;

sömürüye, baskıya ve ücretli kölelik düzenine karşı olan herkese yönelen bir saldırıdır. Bu saldırı, faşist devletin hayatın her alanında “hücreleşmeyi” dayattığı; “dikensiz gül bahçesi” isteğini; sessiz, “uysal” ve “köle” bir toplum isteğini dışa vurduğu bir saldırıdır. Bu saldırı toplumun sesini yükselten kesimlerine bir gözdağı saldırısıdır. Bu saldırı toplumu sindirme saldırısıdır.

Devletin topyekün saldırısı karşısında sessiz kalamaz! Devletin devrimcileri katletmesine karşı sessiz kalamaz.

ledilmesinin adı "hayata dönüş" oluyor. Bu devlette devrimcilerin koşullarına bomba yağdırılmasının, onların diri diri yakılmasının adı "şefkat" ve "kurtarma" oluyor!

Faşist devletin amacı en baştan mümkün olan en kısa süre içinde "F tipi"ne geçmekti. "Ceza indirimi yasası" isimli aflu, hapishanelerin bir bölümünü boşaltmak, öncelikle de devrimci tutukluları koşullardan çıkarıp tecrit etmek, devletin demagogik bir biçimde sürekli vurguladığı "hapishanelerde devlet otoritesinin kalmadığı" durumu değiştirmek, bu devletin kesin gerçekleştirmek istediği plandı. Tutsak devrimcilerin bir bölümü bu planı boşa çıkarmak için, 20 Ekim'de başlanacak ve sürece içinde Ölüm Orucu'na dönüştürülecek Süresiz Açlık Grevinin zorunlu ve doğru gördüler. Bu faşist devletin yetkilileri açlık grevi eylemi bir dizi devrimci açısından ölüm sınırına gelip dayandığında, ve kamuoyunda da "ölümler olmasın", "F tipinden vazgeçilsin" talepleri sınırlı da olsa bir yaygınlık kazandığında, ölüm orucuna, ve onun taleplerine ilgi ve destek artmaya başladığında, önce sessizlikle boğmak istediği açlık grevleri ve onun talepleri konusunda tavır takınmak zorunda kaldı. Ve bir yandan katliam hazırlarken, diğer yandan F tipine karşı oluşan kamuoyunu daraltmak, etkisini kırmak amacıyla, "uzlaşma" görüşmeleri yapıyormuş pozlarına girdi. Adalet Bakanı, "F tipine geçişin erteleneceğini, tartışmalar ertesi toplumsal bir uzlaşma formülü bulduktan sonra geçileceğini" vb. ilan etti. Devrimci tutsaklar bu devletin nasıl sahtekârlık yaptığını bildiklerinden haklı olarak belli güvenceler talep ettiler. Devlet kendisini uzlaşmacı gösteren şovdan sonra, "bir devletin yapabileceği her şeyi yaptık, ölümler olursa vebali örgütlerdedir" vb. diyerek saldırı için ortamı hazırladı. Pratik olarak da konan haber yasağı vb. ile hazırlıklar tamamlandı. Sahte, demagogik gerekçe de hazır: Hiç bir devlet, insanların göz göre göre kendini öldürmesine izin veremezdi! Devlet verebileceği tavizi vermişti, artık yapılacak tek şey vardı, ölümleri önlemek için!!! müdahale! Müdahalenin ölümleri önleme değil, ölüm demek olduğunu, devrimcilerin ölümüne direneceğini bile bile saldırıya devlet! Ölümü engellemek için bir yol olduğunu, onun da devletin F tipinden vazgeçtiğini açıklaması olduğunu biliyordu devlet! Güya ölümleri önlemek istediğini söyleyen devlet, gerçekte F tipi cezaevinin, devrimcilerin tek başlarına faşist işkencecilere terk edilmesi anlamına geldiğini biliyordu; devrimcilerin F tipine girmemekte kararlı olduğunu biliyordu. Onun derdi,

ölümleri önlemek vb. değil, saldırı ve F tipine geçiş için ortamı yaratmaktı. Ve Ölüm Orucu'nun 61. gününde saldırı geldi.

Devlet şimdi Adalet Bakanı'nın ağzından verilmiş "F tipine hemen geçilmeyecek" sözlerini unuttu!!! Devrimcilerin bir bölümü daha şimdiden F tipine taşındı. Şimdi güya tedavide olanlar, yani kendi özgür irade beyanlarının tersine, faşist zorla eylemlerinden alıkonulanlar da F tipine taşınmak istenecektir. Bu devlet yalancısıdır, bu devlet gaddardır! Bu devlet faşisttir. Bu devletin kanlı elleri, bir kez daha devrimci kanıyla yıkanmıştır. Bu devlet katildir!

Devletin saldırıp katlettiği devrimciler, işçiler köylülerin emekçilerin hakkını savunduğu için saldırı hedefi olmuştur!

Onlara yapılan bu saldırı; yalnızca onlara, örgütlü devrimcilerle, tutuklu aile ve yakınlarına, ve ne yazık ki, milyonlarca işçi-emekçi ile karşılaştırıldığında bir avuç olan destekçiye yapılan bir saldırı değildir. Bu saldırı, gerçekte Kuzey Kürdistan-Türkiye'de demokrasiden, eşitlikten, kardeşlikten, barıştan, güzellikten, insanlıktan yana olan; emekten yana olan, sömürüye karşı olan herkese yönelen bir saldırıdır. Bu saldırı, bu devletin, bu devletten onun vermek istediği en basit bir demokratik hak için bile mücadele eden veya etmek isteyen herkese savaş ilanıdır! Devlet, ne olursa olsun benim dediğim olacak, ben bana karşı çıkmanın kafasını keser, kolunu bacağına koparırım diyor!

Bu kadar açık bir katliam karşısında kimse susamaz! Susmamalı! Susan, bana ne diyen; ben ne yapabilirim ki vb. diyen; aslında suç ortaklığı yapmaktadır.

Evet kimse tek başına çok bir şey yapamaz! Fakat emekçiler bu toplumun büyük çoğunluğunu oluşturuyor, ve egemen sınıflar emekçilere rağmen hiç bir şey yapamaz!

Sorun gücümüzü kavramaktadır. Sorun görevimizi kavramaktadır! Çözüm birleşmektedir! Çözüm faşist devleti devrimle yıkmakta, işçilerin emekçilerin iktidarını kurmaktadır.

Katliama karşı sesimizi yükseltelim! Katil devletten hesap soralım! Ve şunu bilelim ki, bugün güçlü görünenler, ancak emekçiler onların bu güçlü görünüşünün altında kendi eylemsizlikleri, boşvermişlikleri, dolaylı ve dolaysız desteklerinin yattığını gördükleri gün, silinip gideceklerdir! Gerçek güç yaratanlarda, işçi sınıfında, emekçilerdedir.

19 Aralık 2000 ▲

BOLŞEVİK PARTİZAN

Kim bu vahşete sessiz kalıyorsa, kim bu vahşeti suskunlukla izliyorsa o devletin saldırılarına onay veriyor demektir!

Bu saldırı karşısında susmak, ses çıkarmamak yeni ve çok daha kapsamlı faşist saldırılara davetiye çıkarmaktır!

İşçiler, emekçiler; emeğin ve emekçilerin haklarını savundukları için zindanlara atılan, zindanlarda ölüme giden devrimci tutsakların ölmesine seyirci kalmamalı, katliamlara karşı seslerini yükseltmeli ve bu vahşete "Yeter!" demelidirler.

Bu katliamların hesabını soracak

olan işçilerin, emekçilerin birleşmiş gücüdür. **Bu katliamın hesabı devrimle sorulacaktır!**

Emekçiler, faşist devletin tüm korkutma ve sindirme politikalarına karşı birlik ve dayanışma silahıyla meydanlara çıkmalı; güçlerine güvenmeli, faşist devleti yıkmaya mücadelesine katılmalıdırlar.

Bu barbarlıktan kurtuluşun tek yolu barbarlık üzerine kurulu sistemi, o sistemi ayakta tutan ordusuyla, polisiyle resmi ve sivil çeteleriyle devlet yıkmaktır! Yeni, demokratik bir toplum bu vahşeti uygulayan faşist

devletin yerle bir edilmesiyle ancak kazanılabilir. Bu barbar ve köhnemiş devlet işçilerin-köylülerin, silahlı devrimleriyle er ya da geç, ama mutlaka yıkılacak; işçilerin-köylülerin devrimci demokratik iktidarı kurulacaktır!

Emekçileri devrimci mücadeleye katılmaya çağırıyoruz!

Emekçileri devrim mücadelesinin öncü gücü Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) saflarında örgütlenmeye çağırıyoruz!

Haydi faşist barbarlığa karşı, devrimci mücadeleye!

2 Ocak 2001 ▲